

zamítající nevešlo v právní moc, a podání rekursu nemá odkladný účinek. Soud první stolice neměl povolit novou exekuci, pokud prvá nebyla zrušena, a podáním nového návrhu téhož obsahu způsobeny byly straně povinné zbytečné útraty a věc byla jen zkomplikována zvláště tím, že v knize pozemkové jest táž pohledávka zaznamenána dvakrát.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu proti usnesení ze dne 16. září 1932, dovolacímu rekursu proti usnesení ze dne 16. května 1933 vyhověl a usnesení to změnil v ten rozum, že obnovil usnesení prvního soudu ze dne 9. února 1933.

D ů v o d y:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu v usnesení ze dne 16. května 1933, že by měl žalobce zažádati znova o zajišťovací exekuci pro tutéž pohledávku na tytéž předměty až po vyřízení dovolacího rekursu proti usnesení ze dne 16. září 1932. Rekursní soud přehlíží, že každý z obou návrhů je založen na jiném skutkovém podkladu a že tedy oprávněnost každého návrhu jest posuzovati samostatně. První návrh podaný po rozsudku první stolice opřen byl o skutkový děj, podřaděný pod § 370 ex. ř., a žalobce v něm dovozoval, že by bez žádané exekuce vymáhání jeho nároku bylo značně stíženo. V druhém návrhu, podaném po potvrzujícím rozsudku odvolacího soudu a po podaném dovolání domáhal se žalobce ochrany podle § 371 čís. 1 ex. ř., aniž musil dovozovati ohrožení své pohledávky. Oba návrhy jsou tedy samostatné, při čemž podle povahy věci odpadlo by vyřízení druhého návrhu, kdyby bylo s konečnou platností vyhověno návrhu prvnímu. Formálně-právně nebránilo však vyřízení onoho prvního návrhu podání druhého, když exekuce k zajištění na základě prvního návrhu byla sice povolena soudem procesním, však toto usnesení změněno bylo v ten smysl, že se exekuční žádost zamítá. Žalobce nemusil nikterak upustiti od vyřízení dovolacího rekursu o prvním návrhu, nemusil na ně ani čekati, nýbrž směl k zachování přednosti před jinými věřiteli zakročiti o zajišťovací exekuci podle § 371 čís. 1 ex. ř., když nastaly pro to podmínky potvrzením rozsudku a podáním dovolání. Pokud jde o první návrh, vyložil správně rekursní soud v usnesení ze dne 16. září 1932, že žalobce neosvědčil ohrožení své pohledávky, jež má na mysli § 370 ex. ř. Co do druhého návrhu bylo však dovolacímu rekursu vyhověti, ježto důvody usnesení rekursního soudu, jak již bylo řečeno, neobstojí a návrh ten byl s hlediska § 371 čís. 1 ex. ř. podle spisů opodstatněn, což ostatně ani žalovaný v rekursu nepopřel.

Čís. 12837.

Při rozvrhu pohledávky, již složil poddlužník podle § 307 ex. ř. u exekučního soudu, jest přihlížeti k pohledávce vymáhajícího věřitele i tehdy, když nebyla přihlášena k rozvrhu.

(Rozh. ze dne 22. září 1933, R I 824/33.)

Pro dlužníka vybyla u soudu hyperocha 570 Kč, na niž byla povolena vymáhajícím věřitelům bance V. a F-ovi obšťávka. K rozvrhovému roku přihlásil pohledávku jen vymáhající věřitel F., jemuž soud první stolice přikázal celou hyperochu, ježto jen on sám přihlásil svou pohledávku k rozvrhovému roku. Rekursní soud vyhověl rekursu banky V. a přikázal jí celou hyperochu. Důvody: Byl-li složen peníz zabavené pohledávky poddlužníkem u soudu z důvodu přípustného podle § 307 ex. ř. ve prospěch více věřitelů, nebo, jakž jest tomu v souzeném případě, jde-li o zabavení peníze složeného u soudu, má exekuční soud tento peníz, nařídě rozvrhový rok, rozdělit. Na tento rozvrh jest obdobně použiti předpisů §§ 285 a 286 ex. ř. Podle toho jest při rozvrhovém roku ovšem zásadně přihlédnouti jen k návrhům, jež byly přihlášeny nejpozději u tohoto roku. Nehledíc však k přihlášce, jest přihlédnouti k nárokům věřitelů, k jichž návrhu bylo řízení provedeno nebo kteří k řízení přistoupili a ohledně nichž nebylo napotom prodejové řízení zastaveno. Bylo proto při rozvrhu přihlédnouti k vymáhané pohledávce rekurentky a ježto její zástavní právo předchází zástavnímu právu F-ovu, bylo přihlédnouti k její pohledávce před pohledávkou F-ovou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o rozvrh pohledávky, kterou složil poddlužník podle § 307 ex. ř. u exekučního soudu. Takovou pohledávku jest rozvrhnouti podle zásad §§ 283—287 ex. ř. (rozhod. čís. 5042 sb. n. s.). K pohledávce vymáhajícího věřitele jest podle § 285 třetí odstavec ex. ř. přihlížeti i tehdy, když nebyla k rozvrhu přihlášena a není překážky, aby této zásady bylo použito též při rozvrhu pohledávky podle § 307 ex. ř. u soudu složené, neboť nejde tu o výjimečný předpis, který by byl podmíněný zvláštní povahou rozvrhu dražebního výtěžku z movitých věcí.

Čís. 12838.

Byl-li rozsudek prvního soudu odsuzující dva žalované k solidárnímu zaplacení, napaden jedním z nich jen potud, pokud byl odsouzen k solidárnímu zaplacení, nabyl rozsudek prvního soudu, pokud tento žalovaný má zaplatiti polovici přisouzené částky, právní moci a lze pro tuto částku proti němu povolití exekuci ještě před pravoplatným vyřízením jeho odvolání.

(Rozh. ze dne 22. září 1933, R I 840/33.)

Rozsudkem prvního soudu ze dne 15. února 1933 byly Marie K-ová a pozůstalost po Karlu K-ovi odsouzeny, by solidárně zaplatily 5.000 Kč Františku T-ovi. Rozsudek napadla odvoláním Marie K-ová, ale jen potud, pokud byla odsouzena, by solidárně zaplatila s pozůstalostí